

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. MSK 42662/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2018, č. j. 19 A 10/2016 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad v Bílovci rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016, č. j. MBC/4198/16/OPR/Hol 3600/2015, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, neboť dne 30. 9. 2015 v době kolem 20:42 hod. v katastru obce Bílov na 334,5 km dálnice D1 ve směru na Ostravu v úseku mimo obec řídil osobní automobil Škoda Octavia RZ X, se kterým překročil povolenou rychlost nejméně o 24 km/h. Za uvedený přestupek prvoinstanční orgán uložil pokutu ve výši 1.900 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č. j. MSK 42662/2016, zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako opožděné. Uvedl, že napadené rozhodnutí

prvostupňový orgán doručil zmocněnkyni žalobce do datové schránky dne 22. 2. 2016. Podle žalovaného uplynula lhůta k podání odvolání dne 8. 3. 2018 s tím, že žalobce předal zásilku s odvoláním k poštovní přepravě dne 9. 3. 2018.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 1. 2018, č. j. 19 A 10/2016 - 40, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že z otisku razítka pošty uvedeného na zásilce plyne, že zásilka vytvořená prostřednictvím služby DopisOnline byla předána k přepravě dne 9. 3. 2016. V rámci odůvodnění soud odkázal na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49, věnující se posouzení právních důsledků využívání služby DopisOnline. Z uvedeného usnesení dovodil, že rozhodující z hlediska posouzení včasnosti podání je předání vytvořené listinné zásilky k přepravě, a nikoliv okamžik objednání služby.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Odmítl závěr krajského soudu, že okamžik podání zásilky ověřovalo razítko uvedené na poštovní zásilce. Krajský soud nesprávně interpretoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49, neboť podle stěžovatele z uvedeného usnesení plyne závěr, že okamžik objednávky služby DopisOnline nelze automaticky spojovat s okamžikem podání. Na druhou stranu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu možnost, že by objednání služby DopisOnline a podání zásilky k přepravě proběhlo během jednoho dne, nevyloučil. Žalovaný měl prokázat, že k podání zásilky došlo opožděně, neboť § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vychází z toho, že v pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, dokud se neprokáže opak. Denní razítko na obálce nadto neprokazuje, kdy došlo k podání zásilky. Stěžovatel službu DopisOnline sjednal dne 7. 3. 2016, a proto mělo v souladu s podmínkami dané služby k podání dojít dne 8. 3. 2016. Rozhodující je okamžik, kdy se pošta zavázala k doručení zásilky jejímu adresátu a nikoliv, kdy skutečně začala zásilku přepravovat. To ostatně potvrzují i poštovní podmínky, podle nichž je okamžikem podání den, kdy je pošta o poštovní službu požádána, a nikoliv okamžik, kdy je zásilka vytištěna, zkompletována a předána k přepravě. Stěžovatel měl v poštovní podmínky důvěru a vycházel z nich. Podání zásilky dne7. 3. 2016 osvědčuje i podací lístek, neboť v opačném případě by stěžovateli pošta podací lístek s uvedeným datem vůbec nevydala. Případná chyba na podacím lístku nemůže jít k tíži odesílatele. Stěžovatel zdůraznil, že mu podací lístek byl vygenerován až s určitým časovým odstupem, přičemž v průběhu dané doby vzhledem k tomu, že se jedná o automatizované úkony, mohla pošta bez problémů stihnout zásilku zkompletovat a předat k přepravě. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu stěžovatel namítl, že případné technické obtíže na straně pošty nemohou jít k jeho tíži. Stěžovatel nic nezanedbal, a přesto žalovaný odvolání posoudil jako opožděné. Překvapivý je závěr krajského soudu i z toho důvodu, že doposud býval podací lístek považován za důkaz o datu podání. Vycházet toliko z denního razítka uvedeného na obálce nepostačovalo. Stěžovatel namítl, že navíc není legitimního důvodu činit rozdíly mezi podacím lístkem a doručenkou, která je považována za veřejnou listinu. Podle stěžovatele krajský soud i žalovaný otázku dodržení lhůty chápou příliš formalisticky. Neexistuje ani legitimní důvod rozlišovat mezi listinným podáním a podáním při využití „hybridního“ elektronického podání. K podání došlo okamžikem, kdy se pošta zavázala odvolání doručit, tedy při uzavření smlouvy na službu DopisOnline. Stěžovatel svou povinnost splnil v zákonné lhůtě, neboť své podání poště předal v předposlední den lhůty, tj. 7. 3.

2016. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje ve shodě s krajským soudem a žalovaným, že stěžovatel odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podal opožděně. Nejvyšší správní soud, vázán závěry z usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 - 49, dospěl k závěru, že stěžovatelova zásilka obsahující odvolání byla předána k přepravě až dne 9. 3. 2016, což osvědčuje otisk razítka uvedený na zásilce. Podle Nejvyššího správního soudu nelze za podání zásilky k přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu chápat okamžik, kdy byla objednána služba DopisOnline, jak se mylně domnívá stěžovatel. Tento závěr Nejvyšší správní soud detailně vysvětlil v již uvedeném usnesení rozšířeného senátu, na které proto v podrobnostech odkazuje. Jakkoliv tedy stěžovatel namítal, že okamžikem podání byl okamžik objednání služby DopisOnline, tj. 7. 3. 2016, nemohl Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčit.

[9] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem, že pokud si stěžovatel službu DopisOnline objednal dne 7. 3. 2016, mělo podle poštovních podmínek dojít k odeslání zásilky nejpozději dne 8. 3. 2016, a nikoliv až dne 9. 3. 2018. V již uvedeném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že veřejnoprávní následky má až předání zásilky k přepravě. Smluvní závazky vzniklé mezi stěžovatelem a Českou poštou s. p. až do okamžiku předání k přepravě nemají pro nyní rozhodovanou věc relevanci. Bylo na vůli stěžovatele, že využil služby DopisOnline a splnění závazku ze služby DopisOnline až do okamžiku podání zásilky mají výlučně soukromoprávní charakter bez veřejnoprávních následků rozhodných pro projednávanou věc. Okamžik předání zásilky podle Nejvyššího správního soudu osvědčuje otisk razítka na zásilce.

[10] Stěžovatel dále namítal, že okamžik podání zásilky nebyl zřejmý a že vzniklé pochybnosti měly jít v jeho prospěch. Nadto podle stěžovatele okamžik podání osvědčuje i podací lístek přiložený k žalobě. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Ve vztahu k žalovanému se jedná o námitku mimoběžnou, neboť žalovaný oprávněně neměl důvod se domnívat, že otisk razítka uvedený na obálce s datem podání 9. 3. 2016 je v nesouladu s okamžikem podání zásilky, jak se domáhá stěžovatel. Jestliže během odvolacího řízení tato námitka nebyla vznesena a u žalovaného samého neexistovaly žádné relevantní důvody pro pochybnosti o správnosti údaje na otisku razítka, správně proto odvolací orgán rozhodl o tom, že je podání opožděné. Námitku, že došlo k nesouladu mezi dnem podání odvolání a dnem, který byl vyznačen na zásilce, byl povinen k žalobní námitce jako první řešit až krajský soud, který se však s danou námitkou vypořádal

zákonně. Podle Nejvyššího správního soudu totiž stěžovatel v rámci žalobního řízení nijak nezpochybnil, že by datum uvedené na zásilce neodpovídalo datu jejího podání. Krajskému soudu sice předložil podací lístek, nicméně ten nijak neosvědčuje okamžik předání dané zásilky k přepravě. Ve skutečnosti je totiž tento podací lístek způsobilý prokázat jen okamžik objednání služby DopisOnline. Závěru, že se podací lístek vztahuje k objednávce služby DopisOnline, svědčí mj. skutečnost, že je v jeho rámci obsaženo i číslo objednávky samotné. V takové situaci tedy stěžovatel nijak nezpochybnil, že by k předání zásilky k přepravě došlo až dne 9. 3. 2016. V takovém případě je proto potřeba vyjít z toho, že otisk razítka na zásilce pravidelně osvědčuje den předání zásilky k přepravě, ledaže by byl prokázán opak. Jestliže stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by byl schopen tento závěr vyvrátit, setrval Nejvyšší správní soud na závěru, že zásilka byla předána k přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu dne 9. 3. 2016. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani skutečnost, pokud by Česká pošta s. p. nedodržela obchodní podmínky služby DopisOnline a s přípravou celé zásilky se opozdila. Tato služba představuje až do okamžiku předání k přepravě vztah soukromoprávní bez veřejnoprávní relevance. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že si způsob komunikace se správními orgány přes službu DopisOnline stěžovatel zvolil sám a dobrovolně, a to i přes skutečnost, že jeho tehdejší zmocněnkyně měla zřízenou datovou schránku, jejíž využití mohlo nepochybně přispět k včasnému (bezproblémovému) podání odvolání.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu